

սում աւուրն ճայթեալ ամպոց երկնից՝
 հրայրեաց արար զնա,» եւ անոր բանակէն
 «երեք հազար այր ի միում գիշերի սատա-
 կեցան,»։ Վաշդեան հրայրեաց եղած էր
 «մինչ նստէր առ դուռն քաղաքին Տամ-
 բուրայ։ Զայս յետոյ շինեաց Համամ, զիւր
 անուն զնկելով Համամաշէն,»։ Իբր թուական
 կ'ըսուի թէ «ի սոյն ամի ելանէ Հերակլ, եւ
 սպանանէ զԾոսրով,» եւն (= Ծոսրով Բ.
 Պարուէզ)։ ուստի՝ 627/8 Յ. Թ¹։ Ուրիշ
 աւանդութիւն մը կ'ըսէ թէ Բագրատու-
 նեաց մայրաքաղաքին Անոյ Ալփ-Արսլանէ
 առնուելու ատեն (1064ին)՝ բազմաթիւ
 Հայեր, նաեւ իշխանական ու թագաւորա-
 կան տնէ, ապաստանած են Համշէնի կու-
 սական անտառներով ձորերը, եւ երկար
 ժամանակ շրջակայից անձանօթ ապրած։
 Աւելի տարօրինակ է այն զրոյցը, որ զՀամ-
 շէն արեւելեան եւ նաեւ հայ հէքեաթներ-
 րու «մութ աշխարհը» կ'ընէ։ Այս զրոյցը
 գրած է Հեթում, Կոռիկոսի տէրը, որ յե-
 տոյ կրօնաւորած է լատին վանքի մը մէջ
 (1305ին) եւ գրած լատիններէն ու գաղ-

¹ Հ. Միտոյեւ Վ. Չմէնց. Պատմ. Հայոց.
 Վենետ. 1785. Հտր. Բ. 339 կը զետեղէ այս գառ-
 մուածը 632 Յ. Թ. տարւոյն ներքեւ։